

Nejhustší tma z celého roku nastává o půlnoci na přelomu října a listopadu. Je to svátek všech mrtvých. Staří Keltové mu říkali Samaine, protože v tu dobu žádní lidé nechtějí být sami. Pro nás jsou to prostě Dušičky.

Blána napjatá mezi světem živých a mrtvých je té noci nejtenčí, takže se při troše úsilí a ostrých loktů dá skrze ni prodrat. A tak umrlci zvedají víka rakví, vstávají z hrobů, naostřují si loketní klouby a vyražejí navštívit své potomky.

Hraběnka Henrieta Černínová ve svém obrovitánském paláci na Hradčanech každý rok o Dušičkách pořádala ples na oslavu svých narozenin – a ty měla zároveň posledního října i prvního listopadu. Narodila se totiž přesně o půlnoci.

Na ples do Černínského paláce se sjížděla šlechta z celého království a zaparkované kočáry pokaždé zaplnily skoro celé Lorentánské náměstí. A těch koňských bobků! Henrieta měla spoustu dobrých vlastností – byla půvabná, uměla pět řečí (latinu, češtinu, němčinu, francouzštinu a babské řeči), sypala ptáčkům, své poddané netrápila, na to měla dráby. Špatnou vlastnost měla vlastně jen jednu, zato však přeukrutně zlou: nade vše na světě milovala střevíčky. Dokonce víc než sebe sama.

Každé nosila jen jednou, pořád si kupovala nové a ty staré si schovávala na památku. Už jich byl plný palác, kam oko pohlédlo, všude jen samé střevíčky. Služebné je celý den musely přerovnávat a oprašovat, komorníci se o ně mohli přerazit.

Samo sebou, že hraběnka chtěla nové střevíčky i na svůj narozeninový ples. Navíc musely být takové, jaké nikdo jiný nemá, a úplně jiné než ty ze všech minulých plesů. Hraběcí švec byl z toho zasmušilý, a když se ples blížil, propadal zoufalství, každý rok o trochu víc. Vždyť už vymyslel a vyrobil všechno

možné: střevíčky z papíru, ze skla i z porcelánu, upletené ze stříbrných drátků, slepené z motýlích křídel, ba dokonce i sešité z kůží vymačkaných jitrnic. Teď už ho nic nového nenapadalo.

Přišel zase podzim, listí zlátlo, rudlo a padalo ze stromů. Jednoho dne si hraběnka poručila ševce přivést do své komnaty a povídá mu: „Ševče, ples se blíží, pusť se do díla!“

Švec padl na kolena, až vytlačil dva důlky do parket, a zabědoval: „Milost, milosti! Hlava mi už nedává, z čeho mám ty střevíčky pořád dělat.“

„Co já vím, udělej mi je třeba z chleba!“

„Ale milosti, chléb náš vezdejší je posvátný dar od Pána-boha,“ zděsil se švec. „Navíc se na něj těžko vydělává. A kdo s chlebem škaredí, toho stihne trest.“

„A tebe stihne trest, když neuděláš, co ti poroučím, drzý prťáku!“ odpověděla hraběnka a tváře jí tak zrudly vztekem, že se prordívaly i přes vrstvu pudru. „Nechám ti na pranýři zaživa sedřít kůži ze zad a ty střevíčky mi pak ušiješ z ní. Tak co si vybereš za materiál: chleba, nebo svůj vlastní hřbet?“

„Chleba, vaše milosti.“ Švec se uklonil po pás a smutně odešel do své dílny.

Hotové střevíčky přinesl švec do paláce jen hodinu před začátkem plesu, aby neokoraly a netlačily. Těsto sám uhnětl v díži napůl ze žitné a napůl ze špaldové mouky, zapravil kváskem a vsadil do pece. Upečené dva bochníčky pak vydlabal a dotvořil na ševcovském kopytu. Střevíčky měly navrch kůrku a uvnitř střídu, takže se krásně zlatohnědě leskly, na omak byly příjemně heboulinké a navíc náramně voněly – inu, jako

čerstvě upečený chléb. Hraběnka si je od ševce nechala nazout na nožky v hedvábných punčoškách, prošla se v nich po komnatě sem a tam, zatočila se na podpatku a spokojeně zatleskala. Lokaj pak ševci hodil pytlík dukátů a ten hned vyrazil naproti do hospody U Černého vola, spláchnout v sobě to rouhavé dílo tekutým chlebem od čepu.

Ples začal se západem slunce. Hodovní sál osvětcovaly ohromné křišťálové lustry obsypané voskovicemi. Ohnivě cyperské i burgundské víno teklo proudem. Stoly se prohýbaly pod tíhou nejvybranějších lahůdek, ale jejich praskání nebylo slyšet – hraběcí kapela totiž vyhrávala k tanci na celé kolo.

Jakmile vešla hraběnka, hudba zmlkla, všichni hosté sklopili hlavy a taky zraky na její nové střevíčky. Sálem zašuměl obdivný potlesk a šeptání:

„Ty botky jsou nejspíš ušité z kůže jednorožce.“

„Ó kdežpak, ze šupin ocasu mořské panny!“

„Ticho, slyšíte, jak jemně křupají do kroku?“

Jako první vyzval hraběnkou k tanci kníže Horemndolem, po něm baron d'Armochlap, pak markýz van Draak a všichni ostatní pánové. Henrieta šla z kola do kola a otáčela se po parketu jako vodní vír na hladině vypouštěného rybníka.

Přesně o půlnoci, když hodiny naproti na loretánské věži dváctkrát odbily, všechny plamínky svíček na lustrech se najednou roztřepotaly. Do sálu vstoupil štíhlý vysoký cizinec, oblečený celý v rudočerném aksamitu. Na nose měl nasazené zlaté brýličky s čočkami vybroušenými z černého sopečného skla. Dlouhá ryšavá bradka se mu na konci rozdělovala do dvou zakroucených